

לקבל את התורה באמת!

ילד/ילדה: ישנו ספור יפה על הצדיק רבי מנחם-מענדל מקוצק, שנמנה עם תלמידי 'החזקה מלובלין' ומאחר יותר נעשה בעצמו מנהיג לרבים. הוא חי בתקופת הרבי הצמח צדק ורחש לו כבוד והערצה. מספר אף, כי בהזדמנות כלשהי השנה בינו ובין הצמח צדק באמרו, "מענדל מענדל לגזרה-שנה".

ובכן, פעם אחת הגיע לחצרו של רבי מנחם-מענדל יהודי שבקש להצטרף לקהל חסידיו. שאל הצדיק את היהודי במה הנו עוסק. "סוחר הנני", השיב הלה, "ובעתות הפנויות לומד אני תורה". נתן בו הצדיק מקוצק - שנודע בחריפותו היתרה - מבט חד ואמר: "לומד אתה תורה, זה נפלא... אך האם גם התורה מלמדת אותך?".

אבא/אמא: באחת משיחותיו הקדושות מסביר הרבי שחג-השבועות (שיחול השבוע) הוא לא רק זמן מתן-תורתנו אלא גם מועד קבלת-התורה.

כלומר, נכון שביום הזה הקדוש-ברוך-הוא הוריד ונתן לנו תורה משמים, אבל חשוב לא-פחות לזכור את החובה שלנו לקבל את התורה, קבלה פנימית-אמתית.

אין מקבלים את התורה?

בכך יש כמה שלבים:

התורה היא "חכמתו של הקדוש-ברוך-הוא" ולכן המקום הראשון והטבעי לקבל בו את התורה הוא השכל. ללמד תורה

היכוננו היכוננו היכוננו!

להגלה על כרטיס טיסה בין לומדי "נשמתא דאוריתא" 12 פעמים מתוך 17 בתקופת החורף
 פרטים במוסדות החינוך

על זרועותיו ויצא במחול עם החסידים הששים ושמחים ברקודים ובשירים. כי כן משפט (מנהג) הימים ההם, אשר כל הזוכה להיות אצל הרבי ביחידות, הנה בצאתו מהקדש יוצא במחול. שעה ארצה רקד אבא עד אשר כל בגדיו היו רטבים מזעה, כאלו הוציאו מערכת מים, וישב על אחד הספסלים בפנות בית הכנסת להנפש (לנוח), ויאמר לי: "עתה הנפש מעט, ואחרי כן נלך להאכסניא שלנו".

ראיתי אשר אבא רוחו טובה עליו ואם כי עיף ויגע הוא במאוד, הנה בכל זאת בכפיו יספך וברגליו ירקע לעמת המרקדים, ומזמן לזמן מכה באצבע צרדה ובשפתותיו ישרק בקול דק אדיר המגביה רוחם של יגעי מחול, ונותן להם עצמה למרה רקודם.

מאז ומקדם אהבתי את השמחה בכלל ואת המחול החסידי בפרט, ומהיום שהנני זוכר עצמי, הנני זוכר את המחול החסידי, וכאשר הייתי עוד בגיל הזחילה, זוחל על ארבע מפלי יכלת לעמד על רגלי, הנה כשהיו מחזיקים בי או כשהיו מעמידים אותי בהליכון הייתי רוקד כאותן הרקידות שראיתי בבית אבא, וכאשר התחלתי ללכת ולבטא מלים אחרות, הייתי צועק כי חפצי לרקוד במחול החסידים...

פרק שלישי ואחרון, בשבוע הבא בעזרת השם

הספור החסידי הקצר

לא ראה ולא שמע

באחת מנסיעותיו עבר כבוד-קדשת אדמו"ר הצמח צדק בעירה דוברובנה שבה התגורר הגאון החסיד הנודע רבי נחמיה הלוי ברוך ("רבי נחמיה מדוברובנה"), ופנה לביתו כדי לבקרו.

[רבי נחמיה נמנה עם חסידי כבוד-קדשת אדמו"ר הזקן וכבוד-קדשת אדמו"ר האמצעי. לאחר פטירת אדמו"ר האמצעי נראה אליו אדמו"ר הזקן בחלום ואמר לו, "מנחם ינחמנו בהנה ובכעתיד". מיד קם ונסע אל הרבי הצמח צדק.]

שמשו של הצמח צדק הקיש על דלת ביתו של רבי נחמיה, אך אין קול ואין עונה. הקיש גם על החלון - ועדין אין תגובה. בינתיים הגיעו למקום בניו של רבי נחמיה, ובראותם את הרבי הצמח צדק ממתיין לפתיחת הדלת, פרוצו אותה בכוח.

בהכנסם פנימה מצאו את רבי נחמיה שקוע בספריו, אינו שומע ואינו רואה מאומה מהנעשה סביב. התקרבו אליו הבנים ורק אז הצליחו להסב את תשומת לבו לנוכחותו של הצמח צדק בבית...

הגיב על כך הרבי הצמח צדק ואמר, "כך בדיוק צריכים להיות שקועים בלמוד!".

אחד התנורים, ראיתי והנה איש לבוש בגדי לכן, וכובע שער בראשו, הולך וקרב אל הבימה וישב לו על הכסא המוכן לו, ואמר בפני הקהל מאמר חסידות.

היחידות הראשונה

זוכר הנני איך נכנסתי אז עם אבא לכבוד קדשת אדמו"ר. שעות רבות עמד אבא בחדר הראשון לחכות עד אשר יוכל להפנס לכבוד קדשת אדמו"ר, ואותי הושיב על החלון. ומפיון שבאה השעה המאשרה להפנס לרבי, בקש אבא את העומדים כי יקרבנו אליו, והעבירוני מיד ליד ממעל לראשי החסידים העומדים בחדר. אבא נכנס לחדר כבוד קדשת אדמו"ר ואני אחריו אחוז בכנף בגדו. החדר שבו ישב הרבי היה חדר גדול. ליד הכתלים עמדו 'מגדלים' מלאים ספרים, הרבי ישב אצל שלחן גדול ועליו היו איזה ספרים, פתקאות וקפות קפות של מטבעות, ושני נרות דולקים על השלחן.

בהפנס אבא לחדר הרבי, הביט הרבי בספר שהיה מנח פתוח לפניו, ובהתקרב אבא למקום שבת כבוד קדשת אדמו"ר, הגביה הרבי עיניו מהספר ויבט בפני אבא ובפני אבא רעד בכל גופו, גם אני נבהלתי והתחלתי לבכות בלחישה, והרבי הושיט יד קדשו לקחת הפתקא אשר ביד אבא, כי מרב חרדתו נשאר אבא לעמד במקומו מפלי דעת מה לעשות. אבא עמד דומם, ראשו כפוף למטה, ומעיניו נשרו נטפי דמע על הרצפה, ברגעים הראשונים עוד התאפק מפלי הרים קולו, אבל כעבר זמן מה התפרץ בקול בוכים, וכשראיתי שאבא בוכה, נתכוץ לכבי ואככה חרישית, ואביט בפני קדשו של כבוד קדשת אדמו"ר. משך זמן מה קרא הרבי את הפתקא שהגיש לו אבא, ובעת קראו הנה פעמים ושלוש הסתכל בפניו של אבא וגם בפני, ואחרי כן דבר עם אבא. משתחיל הרבי לדבר עם אבא, הפסיק אבא מלבכות, כששפתותיו נעות, לחזר אותם הדברים אשר הרבי אומר, בלחישה וקולו לא ישמע.

זמן ארוך דבר הרבי עם אבא. אחרי כן שאל אבא את הרבי איזה שאלות, והרבי ענהו, וככלותו לדבר אמר אבא, בני זה - מראה עלי - הנני בעזרת השם יתברך מכניסו לחדר, והנני מבקש את רבנו לברכו, ויקרבני אל הרבי. כרגע התבונן כבוד קדשת אדמו"ר ויעצם עיני קדשו, וכעבר רגעים אחדים פתח עיני קדשו ויבט עלי, ויאמר: "תהי שקדן ואל תהי הולך בטל, ויעזרך השם יתברך להיות למדן וחסיד". "אמן", ענה אבא בקול רם, ואני אחריו.

מחול היחידות

כצאתנו את פני הקדש ובאנו למנין הקטן, לקחני אבא

וּלְהַבִּין אוֹתָהּ בְּשִׁכְלָנוּ.

יְלַדְוֵילְדָה: אֲבָל אֵין לְהִסְתַּפֵּק בְּהַבְנָה שְׁכֻלִית שֶׁל הַתּוֹרָה. עֲלֵינוּ לְקַבֵּל אוֹתָהּ בְּכָל חִלְקֵי הַנֶּפֶשׁ שְׁלָנוּ.

הַשֵּׁלֶב הַבָּא אַחֲרֵי הַשֵּׁכֶל, הוּא הַרְגֵשׁ. צְרִיךְ לְהִתְחַבֵּר אֶל הַתּוֹרָה גַם דְּרָךְ הַרְגֵשׁ שֶׁבְקָרְבָנוּ. בְּמַלִּים פְּשוּטוֹת יוֹתֵר: לְהִתְרַגֵּשׁ מֵהַעֲסוּק בַתּוֹרָה. לְלַמֵּד תּוֹרָה מִתּוֹךְ חֶשֶׁק, לְאַהֲבָה אֶת נוֹתֵן הַתּוֹרָה וּבָה-בְּעֵת גַם לְפַחַד מִמֶּנּוּ וְכו'.

בְּשֵׁלֶב הַשְּׁלִישִׁי יֵשׁ לְהוֹרִיד אֶת הַתּוֹרָה גַם אֶל תּוֹךְ חַיֵּי הַמַּעֲשָׂה.

לֹא דִי בְּכָךְ שָׂאֲנוּ מְכִינִים תּוֹרָה בְּשִׁכְלָנוּ; גַם לֹא מִסְפִּיק לְהִתְרַגֵּשׁ מֵהַתּוֹרָה וּמְצוּוֹתֶיהָ; חַיִּבִים לְקַיֵּם בְּפִעֵל אֶת מְצוּוֹת הַתּוֹרָה, כְּמֵאֵמֶר חַז"ל, "גְּדוּל תַּלְמוּד (תּוֹרָה) - שְׁמַבִּיא לַיָּדִי מַעֲשֵׂה!".

אָבָא/אֵמָא: אֵךְ גַם יְהוּדֵי הַלּוּמֵד תּוֹרָה בְּשִׁכְלוֹ, מִתְרַגֵּשׁ מִמֶּנָּה בְּלִבּוֹ וְאֵפְלוּ מְקַיֵּם אֶת הַנְּאֻמָּה בְּהַמַּעֲשָׂה-בְּפִעֵל, לֹא מֵלֵא בְשִׁלְמוֹת אֶת רְצוֹן ה'. כָּאֵן מְגִיעַ הַשֵּׁלֶב הָרְבִיעִי - הַחֲדָרַת הַתּוֹרָה לְתוֹךְ 'עֵינֵי הָרְשׁוֹת' (=דְּבָרִים שְׂאִינֵם בְּגִדְר מְצוּה).

כְּשֵׁיְהוּדֵי אוֹכֵל, מְטִיל, יֵשׁן אוֹ עוֹבֵד לְפָרְנִסְתּוֹ - גַם אִז צְרִיךְ שְׁיִהְיֶה נֶכֶר עָלָיו שֶׁמְדַבֵּר בְּיְהוּדֵי שֶׁל תּוֹרָה; בְּאֵדָם כְּזֶה שֶׁהַתּוֹרָה מְשַׁפִּיעָה עַל כָּל הַנְּהַגוֹתָיו וּפְעֻלוֹתָיו.

זֹאת הִיא אִם-כֵּן מְשַׁמְעוֹת הַמַּשְׁגַּח קְבֻלַּת-הַתּוֹרָה.

'לְקַבֵּל' אֶת הַתּוֹרָה הַכּוֹנֵנָה הִיא לְהַחֲדִיר אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּכָל חִלְקֵי הַנֶּפֶשׁ - בְּשִׁכְל, בְּרַגְשׁוֹת, בְּמַעֲשָׂה-בְּפִעֵל וּבְעֵינֵי-הָרְשׁוֹת.

יְלַדְוֵילְדָה: מַעֲנִין מְאוּד, שֶׁבְשִׁבְתָּ הַסְמוּכָה לְחַג-הַשְּׁבֻעוֹת קוֹרְאִים וְלוֹמְדִים (תְּמִיד) פָּרַק שְׁשִׁי בְּפָרְקֵי-אֲבוֹת, הַמְכַנֶּה 'קִנְיֵן תּוֹרָה'. הוּא נִקְרָא כֵּךְ מִשּׁוּם שֶׁ"זֶה הַפָּרַק כָּלוּ מְעוֹרֵר עַל חֶשֶׁק הַתּוֹרָה וְאֵהֲבָתָה... וּמִתּוֹךְ דְּבָרָיו... נִתְעוֹרֵר לְקִנּוּת הַתּוֹרָה".

וּבְפָרַק זֶה אֲנַחְנוּ מוֹצֵאִים שׁוֹרָה אֲרַכָּה שֶׁל הוֹרְאוֹת כִּי צַד 'נִקְנָה' אֶת הַתּוֹרָה וְנִהַפְךָ אוֹתָהּ לְהִיּוֹת הַתּוֹרָה שְׁלָנוּ, שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מֵאֲתָנוּ.

אָבָא/אֵמָא: בְּמִשְׁנֵה הָרֵאשׁוֹנָה שֶׁל הַפָּרַק, נֹאמָר: "כָּל הַעוֹסֵק בַּתּוֹרָה לְשִׁמָּה (=לְשֵׁם) מְצוֹת לְמוֹד תּוֹרָה וְלֹא בְשִׁבִיל כְּנֻוֹת צְדָדוֹת כְּלִשְׁהוֹן). זוֹכָה לְדְבָרִים הָרַבִּים... נִקְרָא רַע, אֵהוּב...".

אוֹהֵב אֶת הַבְּרִיּוֹת... מְשַׁמֵּחַ אֶת הַבְּרִיּוֹת... צְנוּע, וְאֲרַךְ רֵיחַ, וּמוֹחֵל עַל עֲלָבוֹנוֹ וְכו'".

מְדַבְּרֵי הַמִּשְׁנָה הָאֵלֶּה אֲנַחְנוּ לְמַדִּים, שֶׁלְמוּד תּוֹרָה צְרִיךְ לְהִשְׁפִיעַ (וְהוּא אֲכֵן מְשַׁפִּיעַ!) גַם עַל הַחַיִּים הָאִישִׁיִּים הָרְגִילִים שֶׁל הָאָדָם. וּמִי שֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה ('לְשִׁמָּה'), הַתּוֹרָה מְעַדְנָת אוֹתוֹ וְהוֹפְכַת אוֹתוֹ לְאָדָם טוֹב יוֹתֵר, אֵהוּב יוֹתֵר, צְנוּע יוֹתֵר וְכו'.

הוּא אֲשֶׁר אֲמַרְנוּ: 'לְקַבֵּל' אֶת הַתּוֹרָה הַכּוֹנֵנָה הִיא לְהַפְּךָ אוֹתָהּ לְחִלְק בְּלִתֵּי נִפְרָד מֵאֲתָנוּ, בְּכָל תַּחֲוּם וּבְכָל עֵנִין. כִּי כְמוֹ בְּאֲמַרְתּוֹ שֶׁל רַבִּי מְנַחֵם-מְעַנְדֵּל מְקוֹצֵק - לֹא מִסְפִּיק שָׂאֲנוּ לּוֹמְדִים אֶת הַתּוֹרָה, צְרִיךְ גַם שֶׁהַתּוֹרָה תְּלַמֵּד אוֹתָנוּ...

(על-פי 'התוועדויות' תשמ"ט, חלק ג', עמ' 216 והלאה)

אָבָא/אֵמָא: שִׁבְתָּ זֹאת חֻלָּה בְּב' בְּסִיּוֹן, שְׁנִקְרָא גַם "יוֹם הַמִּיחָס" אוֹ "יוֹם יְחוּס".

מְדוּעַ נִקְרָא כֵּךְ הַיּוֹם זֶה? - מִפְּנֵי שֶׁבְב' בְּסִיּוֹן נַעֲשָׂה עִם-יִשְׂרָאֵל עִם מִיחָד וּמִיחָס מְאוּד, כְּאֲשֶׁר נֹאמַר לוֹ (לְמַרְגְּלוֹת הַר-סִינִי) "וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי מִמְלַכַת כְּהֵנִים וְגוֹי קְדוֹשׁ".

הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מוֹדִיעַ לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל כִּי הוּא בָּחַר בְּהֵם לְהִיּוֹת לוֹ לְעַם וְכִי הוּא עוֹמֵד לְתַתּ לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה.

לְמַעֲשָׂה, הַפְּסוּק זֶה מְתַחַלֵּק לְשְׁלוֹשׁ אֲמִירוֹת שֶׁל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל: (א) "וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי", (ב) "מִמְלַכַת כְּהֵנִים", (ג) "וְגוֹי קְדוֹשׁ".

יְלַדְוֵילְדָה: (א) "וְאַתֶּם תִּהְיוּ לִי" - הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא אוֹמֵר לְבְנֵי-יִשְׂרָאֵל, "אַתֶּם שְׂיָכִים לִי! אַתֶּם וְאֲנִי קְשׁוּרִים בְּקֶשֶׁר שֶׁלֹּא נִתֵּן לְנִתּוֹק!".

(ב) "מִמְלַכַת כְּהֵנִים" - מְכַאֵן וְהִלָּא, אַתֶּם מְשֻׁרְתִים אוֹתִי,

✂ _____ ✂
גליון 266 במדבר
שם התלמיד/ה: _____ משפחה: _____
כיתה: _____ חתימת הורים: _____

עוֹבְדִים בְּעִבּוּדַת-הַקְּדוֹשׁ שֶׁל לְמוּד תּוֹרָה וְקִיּוּם מְצוּוֹת.

(ג) "וְגוֹי קְדוֹשׁ" - גַם כְּפִי שְׂאֲתֶם עִם (=גוֹי) בֵּין הָעַמִּים, עֲלִיכֶם לְהִיּוֹת קְדוֹשִׁים וּמְבַדְּלִים מִכָּל שְׂאֵר הַגּוֹיִים. הִיו "גוֹי קְדוֹשׁ"!

מוֹכֵן אִם-כֵּן שֶׁבְשִׁבְתָּ זֹאת - 'יוֹם הַמִּיחָס' - כְּלָנוּ מְקַבְּלִים כּוֹחוֹת מִיחָדִים לְהַחֲלִיט הַחֲלָטוֹת-טוֹבוֹת לְקִרְאוֹת חַג-הַשְּׁבֻעוֹת הַמְּשַׁמֵּשׁ וּבָא. הַחֲלָטוֹת לְהוֹסִיף בַּתּוֹרָה וּבְמַעֲשֵׂים-טוֹבִים, וּבְמִיחָד לְהִתְחַזֵּק בְּאֵהֲבַת-יִשְׂרָאֵל.

(על-פי 'התוועדויות' תשמ"ז, חלק ג', עמ' 356 והלאה)

יְלַד נוֹסַע לְלִיּוֹבְאוּיִטְשׁ

פָּרַק שְׁנִי

תְּעוּדַת זְהוּת:

שֵׁם הַחֲסִיד: רַבִּי אֲבָרָהָם דוֹבְעֵר מֵהוֹמִיל-בְּבְרוֹיִסְק

תְּקוּפָה: הַדּוֹר הַשְּׁלִישִׁי לְחֲסִידוֹת חַב"ד

תְּקִצִיר: הַיָּלֵד אֲבָרָהָם דוֹבְעֵר בֶּן הַשָּׁשׁ זוֹכֵה לְהַתְּלוּת לְאָבִיו בְּמַסְעוֹ לְלִיּוֹבְאוּיִטְשׁ, אֶל הָרַבִּי ה'צֶמַח צְדֵק'. בְּתַאֲרוֹ חֵי וְצְבֻעוֹנֵי הוּא מְצִיר בְּעֶרְגָה וּבְגַעְגּוּעִים אֶת הַמַּסָּע.

מְגִיעִים לְלִיּוֹבְאוּיִטְשׁ

כְּעֵבֶר יוֹמִים נוֹסְפִים שֶׁל מַסָּע, בְּהֵם פְּגִשְׁנוּ בְּדְרָכָנוּ כְּמָה מְגִדוּלֵי הַחֲסִידִים - כְּרַבִּי הֵלֵל מְפֹאֲרִיטְשׁ וְרַבִּי נַחֲמִיָּה מְדוּבְרוּכְנָה, בְּיוֹם חֲמִישִׁי בְּעֶרֶב, הִגַּעְנוּ לְעִירָה לְיּוֹבְאוּיִטְשׁ.

בְּעֶרֶב שִׁבְתָּ קְדָשׁ, כְּשִׁעָה קָדָם שְׁקִיעַת הַחֲמָה, הִנֵּה כְּכָר הָיָה בֵּית הַכְּנֻסַת הַגְּדוּל מְלֵא אֲנָשִׁים מְפָה לְפָה, וְעַל הַבִּימָה אֲשֶׁר בְּאֲמָצַע בֵּית הַכְּנֻסַת עָמְדוּ בְנֵי הָרַבִּי וְאֲחֵדִים מְזַקְנֵי הַחֲסִידִים, וּבְתוֹכָם רַבִּי אֵיזִיק מֵהוֹמִיל. וְהִנֵּה נִשְׁמַע הַכְּרוֹז, כִּי אֲדָמוֹר ה'צֶמַח צְדֵק' בָּא, הַשֵּׁלֶב הַסּ, וְכָל הָעֵינַיִם מְבִיטוֹת אֶל הַמְּקוֹם מְשֵׁם בּוֹא יְבוֹא אֲדָמוֹר. מְמָקוֹם עֲמִידַתִּי עַל